

mener kan sikre, at virkelig mange får mulighed for at uddanne sig livet igennem.

Men også uddannelsespladser på daghøjskoler, på voksenuddannelsescentrene, på erhvervsskolerne og inden for arbejdsmarkedsuddannelserne må selvfølgelig hilse velkommen.

Men måske det allervigtigste uddannelsesinitiativ, som er taget i dette århundrede, er at give folk mulighed for at få orlov til at uddanne sig, mulighed for også at få voksenuddannelsesstøtte, mens man altså videreuddanner sig. Dette uddannelsesinitiativ kombinerer uddannelsesorloven eller voksenuddannelsesstøtten med at få flere ledige i arbejde. Det er en genial måde at løse nogle af de problemer, vi står med, nemlig både arbejdsløshedsproblemet og den manglende opkvalificering af medarbejderne.

Vi har i dag mange problemer omkring manglende kvalifikationer, og nogle har talt om flaskehalse. Spørgsmålet er så, hvor snævre de flaskehalse er. Det skal jeg ikke komme ind på her, men jeg er i hvert fald sikker på, at den måde, vi undgår flaskehalse på i fremtiden, er ved at sørge for, at nogle af de ledige får en tilknytning til en arbejdsplads. Altså at de kommer ind i nogle regulære jobs, og dér får den opkvalificering, som kan sikre, at de er parate til at gå ind i virksomheden i det øjeblik, væksten viser sig. Netop dét er også en måde at uddanne folk på.

Lad mig dernæst sige noget om, hvad jeg tror, vi skal satse på i fremtiden.

Vi skal for det første fortsætte udbygningen af voksenuddannelserne, men vi skal ikke gøre det hurtigere, end at kvaliteten kan følge med. Samtidig med udbygningen skal vi opkvalificere lærere og udvikle ny pædagogik og nye uddannelser – målrettet mod voksne. I den sammenhæng tror jeg, at det er vigtigt, at vi fortsat har forsøgspuljer og udviklingspuljer, således at vi prøver os frem, for vi har ikke sikre svar på alle de problemer, vi står med lige nu.

Jeg vil godt fremhæve voksenlæreruddannelsen som en meget vigtig del af hele dette arbejde og sige tak til Undervisningsministeriet for, at man nu er gået i gang med at etablere en voksenlæreruddannelse, sådan at vi netop får uddannet nogle lærere, der er parate til at møde den voksne kursist dér, hvor han nu står.

For det andet skal vi have fleksibilitet i uddannelsessystemet. Vi må bryde med institutionspræget. Hvis det skal lykkes os at skræddersy nye uddannelsesforløb og lave uddannel-

ser, som er målrettet mod det enkelte menneske og den enkelte virksomheds behov, så skal vi skabe uddannelser på tværs. Det kræver, at uddannelsesinstitutionerne er parate til at opgive deres institutionspræg, er parate til at arbejde sammen med andre. Og det skal vi øve os i. Voksenuddannelsespuljen har givet mange gode eksempler på, hvordan det kan lade sig gøre.

For det tredje skal vi styrke vejledningssystemet. Der har vi mange gode initiativer på banen. Jeg tror, at det vil være vigtigt, at vi mange steder i samfundet får uddannelsesbutikker, hvor man altså kan gå hen og se hvilke uddannelsesmuligheder, der er. Og det er ikke sikkert, at det kun er arbejdsformidlingen, der skal bruges i den sammenhæng. Man kunne også forestille sig, at bibliotekerne blev involveret – og også andre former for kulturinstitutioner.

For det fjerde skal vi satse på job- og uddannelsesrotation. Med de mange ledige, som vi stadig væk har, så burde der være gode muligheder for at kombinere opkvalificering af medarbejdere med at skaffe ledige ind som vikarer i de stillinger, der bliver, når de faste medarbejdere går på uddannelse. Men det kræver, at vi har nogle folk ude i systemerne, der arbejder målrettet for det her, og dér tror jeg, at de erfaringer, vi har med VUS-konsulenterne i amterne, kan bruges i det videre forløb.

For det femte omkring økonomien: Uddannelse skal ikke kun finansieres af det offentlige. Snævre erhvervsrettede uddannelser må nødvendigvis finansieres af virksomhederne selv, og spørgsmålet er, om ikke også deltagerne selv på et tidspunkt må spæde til, sådan at uddannelse og mulighed for orlov i stigende grad bliver et anliggende i forbindelse med overenskomstforhandlingerne.

Det offentlige har fortsat et stort ansvar over for de kortest uddannede. Netop i forhold til dem, som er blevet snydt for uddannelse i ungdomsårene, har vi en særlig forpligtelse til at gøre uddannelsesmulighederne så attraktive som muligt, bl.a. ved at bevare den nuværende mulighed for at gå på uddannelse i form af en deltidsuddannelse.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at regeringen og Folketinget ikke kan løse denne opgave alene. Der er brug for et aktivt samspil med uddannelsesinstitutioner, med brugere og med arbejdsmarkedets parter, som forhåbentlig vil bidrage til en finansieringsreform på uddannelsesområdet. Både arbejdsgiver og arbejdstager